

UZASADNIENIE

Powód J. K. wniósł w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od pozwanej I. C. (1) kwoty 800 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami sądowymi w wysokości 30 zł.

Na uzasadnienie żądania wskazał, że pozwana i powód prowadzący działalność jako P.-Polska zawarli w dniu 31.10.2014 r. w formie pisemnej umowę kupna-sprzedaży, na mocy której powód zobowiązał się przenieść własność produktów w postaci żelazka, myjki i robota, a pozwana zobowiązała się zapłacić w 3 ratach cenę prezentacyjną w kwocie 800 zł. Powód dostarczył produkty w dniu 31.10.2014 r., a pozwana nie uiściła należności wynikających z umowy, zgodnie z warunkami sprzedaży dla umów zawartych poza lokalem przedsiębiorstwa.

Jako podstawę żądania powód wskazał art. 586 § 1 k.c..

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w dniu 9 marca 2015 r. pod sygn. akt VI Nc-e 380274/15 stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Dzierżonowie.

Po przekazaniu sprawy pozwany został wezwany do uzupełnienia pozwu przez dołączenie dowodów wymienionych w liście dowodów pozwu wniesionego w (...). Powód nie przedłożył żadnych dokumentów.

Na rozprawie w dniu 17 maja 2016 r., strony nie stawily się, z tym że pozwana nie składała uprzednio żadnych wyjaśnień i nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, w związku z czym Sąd wydał wyrok zaoczny.

Sąd zważył, co następuje:

Jeżeli pozwany nie stawil się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, o czym stanowi art. 339 § 1 k.p.c. Na mocy art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W toku niniejszego procesu pozwana I. C. (2) zachowała postawę bierną. Nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie stawila się także na rozprawę. W przedmiotowej sprawie spełnione zostały zatem powyższe przesłanki do wydania wyroku zaocznego. Jednocześnie w ocenie Sądu nie wystąpiły przesłanki pozytywne zawarte w treści 339 § 2 k.p.c.. Należy wskazać, że niezależnie od wynikającego z przytoczonego wyżej domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, Sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do jego twierdzeń z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, Sąd nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 roku, I CKU 85/98, LEX nr 1216211; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997 roku, I CKU 115/97, LEX nr 1227454).

Zawarte w pozwie twierdzenia budziły poważne wątpliwości Sądu, wobec czego uznał on za konieczne przeprowadzenie postępowania dowodowego, jednak powód nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie swych twierdzeń, wobec czego Sąd nie mógł ustalić faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

W elektronicznym postępowaniu upominawczym, w liście dowodów, powód wymienił umowę z dnia 31.10.2014 r., mającą wskazywać na „czyn niedozwolony wynikający z przestępstwa popełnionego przez pozwanego na szkodę powoda. Pozwany osobiście odebrał towar a nie uiścił ceny zgodnie z warunkami zapłaty określonymi w umowie kupna-sprzedaży zawartej w formie pisemnej w dniu 31 października 2014 r.”, a także powoływał się na wydanie pozwanej towaru.

Stosownie do art. 505³² § 1 k.p.c. dowodów wskazanych w pozwie elektronicznym nie dołącza się do pozwu, jednak po przekazaniu sprawy z postępowania elektronicznego sądowi właściwemu według właściwości ogólnej, zastosowanie mają przepisy ogólne dotyczące przedkładania przez strony dowodów, w szczególności art. 3 in fine i art. 232 k.p.c.

Podkreślić przy czym trzeba, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (patrz np.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 roku, sygn. I PKN 660/00, publ. Wokanda 2002/7-8/44). Zgodnie z art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony, a w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że ten, kto powołuje się na przysługujące mu prawo, występując z żądaniem obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądania. Chodzi tu o fakty, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wykazujące istnienie prawa.

Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 roku, sygn. I CKU 45/96, publ. OSNC 1997/6-7/76). Dopuszczenie dowodu z urzędu jest, co do zasady prawem, a nie obowiązkiem sądu. W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, a właściwie jego zupełny brak, nie dawał podstaw do uznania, ażeby zaistniały przesłanki uzasadniające obciążenie pozwanej I. C. (2) należnością dochodzoną pozwem. Powód bowiem nie wykazał swojej legitymacji procesowej czynnej do żądania od pozwanej zapłaty wskazanej kwoty.

Przypomnieć należy, że powód nie może się powoływać przed Sądem na dokumenty, nawet gdyby ich treść była znana pozwanemu, jeżeli nie zostały przedstawione jako dowody w sprawie. Przedstawienie dowodów w rozumieniu art. 3 k.p.c. i art. 232 k.p.c. oznacza w wypadku dowodów z dokumentów po prostu ich złożenie do akt sprawy w załączeniu do pisma procesowego albo podczas rozprawy. Zatem powód dochodzący roszczenia związanego z prowadzoną działalnością gospodarczą, na co wskazywał w pozwie elektronicznym powinien wykazać się aktywnością dowodową i w zakresie dokumentów powoływanych w e-pozwie, przedłożyć je Sądowi na wezwanie po przekazaniu sprawy z (...), czego nie uczynił w określonym terminie.

Brak dowodów uniemożliwił merytoryczną ocenę żądania, jego rzeczywistych stron, skuteczności zawarcia, obowiązków stron, charakteru oraz wysokości i terminu spełnienia świadczenia.

Mając powyższe na uwadze powództwo, jako nieudowodnione, należało oddalić.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)

(...)